

— Како хоро?! — зачудихъ се азъ.

— Каракачанско. Каракачанкитѣ пѣятъ. Ето го тамъ е-е, селцето имъ.

Азъ ускорихъ крачки. Следъ нѣколко минути се озовахме предъ една чудна, необичайна, въ всѣки случай, неочаквана гледка. Азъ все още не вѣрвахъ очитѣ си. Предъ насъ, въ здрачевината, наистина се люлѣеше лудо хоро. Туптѣше кръшна моминска пѣсенъ, люшкаха се млади девойки, облѣчени въ пѣстри носии. Ечеше веселъ звънъ на стари медни монети, вплетени въ дългитѣ имъ косичници. А по-нататкъ тъмнѣха очертанията на ниски дъсчени бараки. Тамъ трептѣха свѣтлини, чуваше се женски говоръ, плачъ на деца...

Когато хорото се разпилѣ, ние приближихме заселището. На утѣпканата равна поляна предъ кж-щитѣ бѣха спрѣли група възрастни мжже. Тѣ стояха прави, наредени въ кръгъ, подпрѣни на дългитѣ си сопи, и весело разговаряха.

Приближихме ги и спрѣхме при тѣхъ. Хората ни сториха мѣсто почтително. Лесничеятъ ги заприказва. Той бѣше старъ тѣхенъ познайникъ. За мене всичко бѣше интересно — и лицата имъ, и носиитѣ, и говорътъ. Но най-много ме порази единъ младъ човѣкъ. Той стоеше редомъ съ другитѣ, но дрехата му бѣше нѣкакъ по-бѣлезникава и го отличавахе отъ другитѣ мжже. Но отликата не бѣше само въ облѣклото. Когато той заговорѣше, всички млѣкваха и слушаха съ наведени очи. Той говорѣше полека, съ кжси спирания, нѣкакъ унесено. И думитѣ му не бѣха отъ общия разговоръ, а съвсемъ отдѣлени, съвсемъ за други нѣща. Имаше и още нѣщо, което най-много ме порази. Той стоеше съвсемъ правъ, неподвиженъ, като държеше тоягата си съ две ржце